

gælder selvfølgelig først og fremmest med Hensyn til dem, der havde ladet sig hverve, før den egentlige Kampagne i Pressen var begyndt herhjemme, idet man overfor dem kunde formode, at de ikke helt havde realiseret, hvad de gik ind til. Men ellers mener jeg, at man i Almindelighed maa stille sig paa det Standpunkt, at de, der søger fremmed Krigstjeneste, gør dette paa egen Regning, og at det ikke kan være den danske Stats Opgave at træde hjælpende til, fordi danske Statsborgere overtræder Love og Forskrifter i den Institution, i hvilken de uden Tilskyndelse fra den danske Stats Side er indtraadt.

Hvad angaar dem, der ønskede Hjemsendelse, rettede vi i Udenrigsministeriet naturligvis først og fremmest vor Opmærksomhed paa de ganske unge, det vil sige paa Personer under 18 Aar og mellem 18 og 21 Aar. At gaa videre vilde have været haabløst. Det er nemlig forstaaeligt, at den franske Regering ikke uden at udsætte sig for, at hele Legionen falder fra hinanden, i større Omfang kan imødekomme Begæring om Hjemsendelse. Det maa erindres, at de paagældende har paataget sig kontraktmæssig Forpligtelse til at tjene i 5 Aar og ved Hvervningen har modtaget et kontant Beløb af 500 Frcs. i Haandpenge. Den franske Regering fastholder derfor principielt, at Hvervning er bindende for den Tid, for hvilken den er indgaaet, og at den navnlig ikke vil kunne ophæves, fordi den engagerede finder Tjenesten af en anden Karakter, end han havde tænkt sig. De franske Myndigheder har dog stillet i Udsigt, at Legionærer, der ved Hvervningen ikke var fyldt 18 Aar, som almindelig Regel vil kunne løses fra den paatagne Forpligtelse ved Legionen. Hvad Legionærer mellem 18 og 21 Aar angaar, var man i Begyndelsen velvillig stemt overfor Tanken om at løse disse, mod at de skulde tilbagegive de modtagne Haandpenge. Senere har man ændret Synet paa denne Sag, vel paa Grund af Frygt for Konsekvenserne.

For at give den danske Regering et Bevis paa, i hvor høj Grad man ønskede at vise sig imødekomende overfor de danske Ønsker, gik det franske Krigsministerium dog undtagelsesvis ind paa udover den nævnte Kategori af Legionærer, der ved Hvervningen var under 18 Aar, at hjemsende indtil 20 danske Legionærer, der ved Hvervningen var mellem 18 og 20 Aar, og som er Familieforsørgere eller økonomisk Støtte for Forældrene — det er selvfølgelig ikke nødvendigt, at de paa-

gældende er gifte. I Henhold til dette Tilsagn har Udenrigsministeriet tilstillet den franske Regering en af udførlige Oplysninger ledsaget Fortegnelse over 20 danske Legionærer, der maatte antages at opfylde Betingelserne for denne særlige Hjemsendelse. Denne Fortegnelse er udarbejdet af Forældreforeningen, der i denne som i andre Henseender har ydet Udenrigsministeriet Assistance af betydelig Værdi. Under Hensyn til, at disse 20 Legionærer ikke er samlet paa eet Sted, men spredt ved deres Afdelinger i forskellige Egne, har der nødvendigvis maattet gaa nogen Tid, før et positivt Resultat kunde foreligge. Imidlertid har nu Gesandtskabet indberettet, at 18 af de 20 danske Legionærer vil blive hjemsendt, medens der endnu er Undersøgelse i Gang for de tilbageværende tos Vedkommende. Det har ikke været os muligt i Øjeblikket at kunne konstatere Navnene paa disse to Personer. Hjemsendelsen af de 18, eventuelt de 20, vil dog — det maa jeg forberede paa — tage nogen Tid, eftersom de befinder sig paa forskellige forholdsvis fjernt liggende Steder.

Jævnside Forhandlingerne om Hjemsendelsesspørgsmaalet har der i Sommerens Løb været ført en Forhandling med den franske Regering for at søge opnaaet Benaadning for to danske Legionærer, der af Krigsretten i Casablanca er blevet dømt til Døden for Desertion til Fjenden og for at have gjort sig skyldige i Handlinger, der havde medvirket til Drabet af to franske Vagtposter. Den 10. August dette Aar benaadede den franske Præsident de to Legionærer, saa at Dødsstraffen blev omsat til livsvarigt Strafarbejde. Naar den franske Krigsminister indstillede til Præsidenten at benaade de to Legionærer, skyldes det udelukkende Hans Majestæt Kongens og den danske Regerings Henvendelse gennem Gesandtskabet, idet de franske Myndigheder ansaa det for bevis, at de to Legionærer havde givet de fjendtlige Arabere Anvisninger, som medførte deres Kammeraters Død. For øvrigt er de to Legionærer tilligemed en tredje, der nogen Tid før de andre blev idømt livsvarigt Strafarbejde for Desertion, bragt i Casablanca's Civilfængsel, hvor de efter de Oplysninger, der foreligger for Udenrigsministeriet, skal befinde sig vel. Overførsel til fransk Guyana, hvortil Personer, der er idømt livsvarigt Strafarbejde, deporteres, kan efter de Oplysninger, vi har faaet, neppe være umiddelbart forestaaende. Det er maaske derfor ikke ude-